

förutbestämd

bok #4
i the Vampire Journals

morgan rice

Vampire Journals

Морган Райс

Förutbestämd

«Lukeman Literary Management Ltd»

Райс М.

Förutbestämd / M. Райс — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampire Journals)

ISBN 978-1-63-291353-1

Men Caitlins hjärta trånar fortfarande efter hennes förlorade kärlek: Caleb. Hon behöver desperat få veta om han överlevde deras resa bakåt i tiden. Hon får veta att hennes uppdrag kräver att hon tar sig till Florence, men om hon vill följa sitt hjärta, måste hon ta sig till Venedig. Hon väljer Venedig. Caitlin är överväldigad av vad hon hittar. Venedig på artonhundratalet är en surrealistisk plats, där män och kvinnor är klädda i detaljerade kostymer och masker, och firar en oändlig, frikostig fest. Hon är överlycklig av att hitta och återförenas med några av hennes nära vänner, och bli välkommen tillbaka in i deras klan. Och hon ser fram emot att gå med dem till Venedigs Grand Ball, den viktigaste maskeraden på hela året, där hon hoppas att, återigen, hitta Caleb. Men Caitlin är inte den enda som kan resa bakåt i tiden: snart kommer Kyle, och är fast besluten att hitta henne och döda henne en gång för alla. Sam anländer också, fast besluten att rädda sin syster innan det är för sent. På Balen letar Caitlin överallt, men hittar inget spår efter Caleb. Det vill säga, tills den sista dansen. Hon dansar med en maskerad man som sveper hennes hjärta med sig, och hon känner sig säker på att det är han. Men när de byter partner, förlorar hon honom igen. Eller gör hon? Caitlin känner sig snart sliten mellan de två kärlekarna i hennes liv, och upptäcker att hon måste vara försiktig med vad hon önskar. Hennes glädje av att finna vad hon vill ha, kommer bara blandad med tragedi och brustet hjärta. I ett kulminerande, actionfyllt slut, finner Caitlin sig själv stå emot sann ondska, Roms antika vampyrklan, och den mäktigaste vampyrklan som någonsin funnits. Att överleva kommer kräva alla hennes förmågor, då hon kämpar för sitt eget liv. Hon kommer vara tvungen att offra mer än någonsin, om hon ska rädda den hon älskar...

ISBN 978-1-63-291353-1

© Райс М.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	12
KAPITEL TVÅ	17
KAPITEL TRE	19
KAPITEL FYRA	24
KAPITEL FEM	27
KAPITEL SEX	32
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Morgan Rice

Förutbestämd (Bok #4 i the Vampire Journals)

Några ord om THE VAMPIRE JOURNALS

“Rice gör ett bra jobb med att dra dig in i historien från början, genom att använda en stor beskrivande kvalitet som överskrider endast målningen av omgivningen ... Bra skriftlig och en extremt snabb läsning.”

– *Black Lagoon Reviews (angående Omvänd)*

“En idealisk berättelse för unga läsare. Morgan Rice gjorde ett bra jobb med att skapa en intressant twist ... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka ... en extraordinär tjej! ... Lätt att läsa men extremt snabb ... Klassad PG.”

– *The Romance Reviews (angående Omvänd)*

“Grabbed my attention from the beginning and did not let go... This story is an amazing adventure that is fast paced and action packed from the very beginning. There is not a dull moment to be found.”

“Fångade min uppmärksamhet från början och släppte inte taget ... Denna historia är ett fantastiskt äventyr med ett snabbt tempo och som är actionspackad från allra första början. Det finns inte en tråkig stund att hitta.”

– *Paranormal Romance Guild (angående Turned)*

“Fylld med action, romantik, äventyr och spänning. Få tag på denna och bli förälskad på nytt.”

– *vampirebooksite.com (angående Omvänd)*

“En mycket bra handling och detta var verkligen den typ av bok du kommer att ha problem att lägga bort på natten. Slutet var en cliffhanger som var så spektakulär att du omedelbart vill köpa nästa bok, bara för att se vad som händer.”

– *The Dallas Examiner (angående Älskad)*

“En bok att konkurrera med TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES och en som kommer att få dig att vilja fortsätta läsa ända till sista sidan! Om du gillar äventyr, kärlek och vampyrer är denna bok något för dig!”

– *Vampirebooksite.com (regarding Omvänd)*

“Morgan Rice visar sig igen vara en mycket begåvad berättare ... Detta skulle tilltala en bred publik, däribland yngre fans av vampyr / fantasy-genren. Det slutade med en oväntad cliffhanger som lämnar dig chockad.”

– *The Romance Reviews (angående Älskad)*

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills sjutton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

OMVÄND (bok #1 av En vampyrs dagbok), ARENA ETT (bok #1 av Överlevnadstrilogin), HJÄLTARS VÄG (bok #1 av Trollkarlens ring) och DRAKARS GRYNING (bok #1 av Konungar och häxmästare), kan alla laddas ned gratis!

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Book #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

/ DRAKARS ÖDE (Book 3)

EN KAMP OM ÄRA (Book #4)

ÄRANS LÖFTE (Book #5)

ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)

SVÄRDSRITEN (Book #7)

VAPENGÅVAN(Book #8)

BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)

ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)

STÅLFURSTEN(Book #11)

KINGS AND SORCERERS

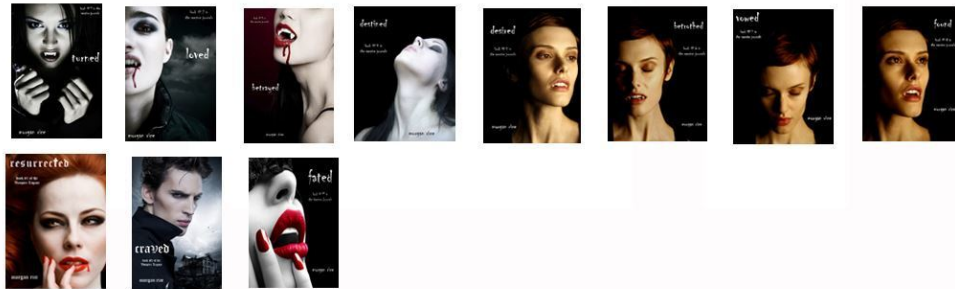
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyssna på THE VAMPIRE JOURNALS-serien i ljudboksformat!

Copyright © 2011 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Förutom vad som tillåts enligt the U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överlåtas i någon form eller på något sätt, eller förvaras i någon databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande.

Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete.

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet

Jacket art ©iStock.com /© lamia-ell

FAKTA:

2009 hittades det första intakta liket av en förmodad vampyr, på den lilla ön Lazzaretto Nuovo i Venedigs lagun. Vampyren, en kvinna som dog av pesten under 1700-talet, hittades begravd med en tegelsten i munnen, vilket stödjer den medeltida tron att vampyrer låg bakom plågor som digerdöden.

FAKTA:

Venedig på 1700-talet var olik någon annan plats på jorden. Folk strömmade dit från hela världen för att delta i dess överdådiga fester och baler, och för att klä sig i avancerade kostymer och

masker. Det var normalt för människor att gå på gatorna i full kostym. För första gången i historien fanns det inte längre ojämställdhet. Kvinnor, som tidigare hållits nere av myndigheten, kunde nu klä sig som män, och kunde därmed gå varhelst de ville ...

“Min brud, min maka!

Fast döden sugit ut din andas honung,

Så har han intet mot din fågring mäktat

Än är du ej besegrad; skönhets fana

I purpur viftar på din mun, din kind...”

– William Shakespeare, *Romeo och Julia*

KAPITEL ETT

Assisi, Umbrien (Italien)
(1790)

Caitlin Paine vaknade långsamt, helt insvept i mörkret. Hon försökte öppna ögonen, för att få på var hon var, men det var inte till någon nytta. Hon försökte att flytta händerna och armarna, men det fungerade inte heller. Hon kände sig omfamnad, nedsänkt i en mjuk konsistens, och hon kunde inte komma på vad det var. Det var tungt och vägde ner på henne, och med varje ögonblick tycktes det bli tyngre.

She tried to breathe, but as she did, she realized her passageways were blocked.

Panicking, Caitlin tried to take a deep breath through her mouth, but when she did, she felt something get lodged deep in her throat. Its smell filled her nose, and she finally realized what it was: soil. She was immersed in soil, covering her face and eyes and nose, entering her mouth. She realized it was heavy because it was weighing down on her, getting heavier by the second, suffocating her.

Hon försökte andas men hon insåg snabbt att hennes luftvägar blockerades.

I panik försökte Caitlin ta ett djupt andetag genom munnen, men när hon gjorde det kände hon något fastna djupt i hennes hals. Dess doft fyllde hennes näsa och hon insåg vad det var: jord. Hon var nedsänkt i marken, som täckte hennes ansikte, ögon, näsa och mun. Hon insåg att det inte bara var tungt, utan också att det blev tyngre och tyngre, och kvävde henne.

Unable to breathe, unable to see, Caitlin entered into full-fledged panic. She tried to move her legs, her arms, but they, too, were weighed down. In a fit, she struggled for all she was worth, and finally managed to dislodge her arms just a bit; she eventually raised them up, higher and higher. Finally, she broke through the soil, and felt her hands make contact with the air. With a renewed strength, she flailed with all she had, frantically scraping and clawing the soil off of her.

Oförmögen att andas, oförmögen att se, fick Caitlin fullfjädrad panik. Hon försökte att flytta benen och armarna, men även de vägdes ner. I ett anfall kämpade hon för allt vad hon var värd och lyckades rubba armarna lite. Hon kunde så småningom höja dem, högre och högre. till slut bröt hon genom jorden och kände hennes händer få kontakt med luften. Med en förnyad styrka, viftade hon med allt hon hade, skrapande och grävandes frenetiskt på jordan ovan henne.

Caitlin lyckades äntligen sätta sig upp, medans jord hällades över henne. Hon borstade bort smutsen som klamrade sig fast vid hennes ansikte och hennes ögonfransar, och fick ut det som fanns i hennes mun och näsa. Hon använde båda händerna, hysterisk, och till slut var det tillräckligt för att kunna andas igen.

Hyperventilerandes tog hon stora, djupa andetag, tacksam som aldrig förr för att kunna andas. När hon återfått sin andan började hon hosta och spotta ut smuts från hennes mun och näsa.

Caitlin öppnade ögonen, hennes ögonfransar satt fortfarande, men hon lyckades öppna dem tillräckligt för att se var hon var. Det var solnedgång. På landet. Hon låg nedsänkt i en hög av jord i en liten, lantlig kyrkogård. När hon tittade ut såg hon förskräckta ansikten på ett dussin ödmjuka bybor klädda i trasor och stirrandes ner på henne i fullkomlig chock. Bredvid henne stod en dödgravare, en biffig man, distraherad av hans skottande. Han märkte fortfarande ingenting, inte ens när hon sträckte sig efter honom. Han lyfte ännu en hög av jord och kastade det åt hennes håll.

Innan Caitlin kunde reagera kom det nya spadtag av jord som träffade henne rakt i ansiktet och täckte hennes ögon och näsa igen. Hon slog bort det och satte sig upp rakare, vickandes på hennes ben ett försök att lyfta dem från den nya, tunga jorden.

Dödgravaren märkte henne till slut. När han gick för att kasta ännu ett spadtag såg han henne och hoppade tillbaka. Skopan föll långsamt från hans händer och han tog flera steg tillbaka.

Ett skrik punkterad tystnaden. Det kom från en av byborna. Ett gällt skrik från en gammal, vidskeplig kvinna, som stirrade ner på vad som borde ha varit det färska liket av Caitlin, nu stiget från jorden. Hon skrek och skrek.

De övriga byborna delades i sina reaktioner. Några av dem vände och flydde, tävlandes för att komma undan. Andra bara täckte munnen med sina händer, alltför mållösa att säga något. Men några av de män som höll facklorna tycktes vackla mellan rädsla och ilska. De tog några tvekande steg mot Caitlin och hon kunde se på deras uttryck och på deras upphöjda gårdsredskap att de var redo att attackera.

Var är jag? undrade hon desperat. Vilka är dessa människor?

Trots att hon var så desorienterad som hon var, hade Caitlin fortfarande sinnesnärvaro att inse att hon var tvungen att agera snabbt.

Hon skrapade på högen av jord som höll hennes ben nere. Men marken var våt och tung, och det gick långsamt. Det fick henne att minnas en tid med sin bror Sam, på en strand någonstans, när han hade begravt henne upp till hennes huvud. Hon hade inte kunnat röra sig. Hon hade bett honom att befria henne, och han hade tvingat henne vänta i timmar.

Hon kände sig så hjälplös, så fångad, att hon trots sina försök att hålla tillbaka började gråta. Hon undrade var hennes vampyrstyrka hade tagit vägen. Var hon bara människa igen? Det kändes så. Dödlig. Svag. Precis som alla andra.

Hon kände sig plötsligt rädd. Mycket, mycket rädd.

"Någon, snälla, hjälp mig!" ropade Caitlin och försökte få ögonkontakt med någon av kvinnorna i publiken, hoppandes på ett sympatiskt ansikte.

Men det fanns ingen. Istället fanns bara chock och rädsla.

Och ilska. En pöbel av män höll gårdsredskapen högt medan de kröp mot henne. Hon hade inte mycket tid.

Hon försökte vända sig direkt till dem.

"Snälla!" ropade Caitlin, "Det är inte som ni tror! Jag vill er inget illa. Snälla, skada mig inte! Hjälp mig härifrån!"

Men det verkade bara stärka dem.

"Döda vampyren" skrek en av byborna från mängden. "Döda henne igen!"

Ropet möttes av ett entusiastiskt vrål. Folkmassan ville se henne död.

En av byborna, mindre rädd än de andra, en stor best till man, närmade sig henne. Han tittade ner på henne i ett känslokallt raseri, innan han lyfte sin yxa högt. Caitlin kunde se att han siktade rätt mot hennes ansikte.

"Du kommer att dö *den här* gången!" Skrek han, medan han förberedde sig.

Caitlin slöt ögonen, och från någonstans, djupt inne i henne, framkallade hon ett raseri. Det var en primal ilska, från någon del av henne som fortfarande existerade, och hon kände det stigande genom tårna, genom hennes kropp, och upp genom hennes överkropp. Hon brann med värme. *Det var helt enkelt inte rättvist*, att hon skulle dö så här, att hon skulle attackeras, att hon var så hjälplös. Hon hade inte gjort dem något. *Det var inte rättvist* ekade genom hennes huvud om och om igen, medans hennes raseri steg mot högre nivåer.

Bybon svingade hårt, med siktet rätt mot Caitlins ansikte, och plötsligt kände hon den explosion av styrka hon behövde. I ett drag, hoppade hon upp ur jorden och upp på hennes fötter, fångade yxan vid sitt trähandtag, i mitten av svinget..

Caitlin kunde höra en skräckslagen flämtning från folkmassan – uppskrämda tog de flera steg tillbaka. Fortfarande hållandes i yxskaftet flyttade hon blicken för att se att mannens ansiktsuttryck hade ändrats till ett av fullkomlig rädsla. Innan han kunde reagera ryckte hon yxan ur hans hand, lutade sig tillbaka och sparkade honom hårt i bröstet. Han flög bakåt, genom luften, en bra tjugo fot, och han landade i mängden av byborna, och puttade omkull flera av dem i processen..

Caitlin lyfte yxan högt, tog flera snabba steg mot dem, och med de vildaste uttrycket hon kunde uppbåda, fräste.

Byborna, livrädd, lyfte sina händer mot deras ansikten och skrek. Några sprang mot skogen, och de som blev kvar kröp ihop.

Det var effekten Caitlin önskade. Hon hade skrämt dem precis tillräckligt för att lamslå dem. Hon släppte yxan och sprang förbi dem, genom fältet, och in i solnedgången.

Medan hon sprang väntade hon, hoppandes att hennes vampyrkrafter skulle komma tillbaka, att hennes vingar skulle växa, att hon skulle kunna helt enkelt lyfta och flyga långt härifrån.

Men hon var inte så lyckligt lottade. Av någon anledning hände det inte.

Har jag förlorat dem? undrade hon. *Är jag bara människa igen?*

Hon sprang med samma hastigheten som en vanlig människa, och kände ingenting i ryggen, inga vingar, oavsett hur mycket hon ville det. Var hon nu lika svag och försvarslös som alla andra?

Innan hon kunde ta reda på svaret hörde hon ett dån stiga bakom henne. Hon såg över hennes axel och såg pöbeln av byborna, som jagade efter henne. De skrek, bärandes facklor, gårdsredskap, klubbor och plockade upp stenar, medan de jagade henne.

Snälla Gud, bad hon. Låt denna mardröm ta slut. Bara länge nog för mig att ta reda på var jag är. För att bli stark igen.

Caitlin tittade ner och märkte vad hon hade på sig för första gången. Det var en lång, utarbetad svart klänning, vackert broderad, som gick från halsen ner till tårna. Den passade för en formell tillställning – som en begravning – men absolut inte för att springa i. Hennes ben var begränsade av den. Hon sträckte sig ner och slet sönder den ovanför knäna. Det hjälpte och hon sprang snabbare.

Men det var ändå inte tillräckligt snabbt. Hon kände sig trött snabbt och pöbeln bakom henne verkade ha oändlig energi. De närmade sig snabbt.

Hon kände plötsligt något vasst på baksidan av huvudet och hon vacklade från smärtan. Hon snubblade från slaget, och nådde upp och rörde platsen med handen. Hennes hand var täckt av blod. Hon hade träffats av en sten.

Hon såg flera stenar flyga förbi henne, vände sig om och såg att de kastade stenar mot henne. En annan träffade henne smärtsamt på korsryggen. Pöbeln var nu bara på 20 meters avstånd.

På avstånd såg hon en brant backe och på dess topp en enorm, medeltida kyrka och kloster. Hon satsade på det. Hon hoppades att om hon bara kunde ta sig dit kanske hon kunde finna en fristad från dessa människor.

Men när hon träffades igen, på axeln, av en annan sten, insåg hon att det inte skulle göra någon nytta. Kyrkan var för långt bort och hon höll på att förlora sin styrka och folkmassan började närma sig. Hon hade inget annat val än att vända och slåss. Ironiskt, tänkte hon. Efter allt hon gått igenom, efter alla strider mot vampyrer, efter att hon t.o.m. överlevt en resa tillbaka i tiden, skulle hon kunna bli dödad av en dum folkmassa.

Caitlin stannade och vände sig mot pöbeln. Om hon skulle dö, skulle hon åtminstone göra det i en strid.

Medan hon stod där slöt hon ögonen och andades. Hon fokuserade och världen omkring henne stannade. Hon kände hennes nakna fötter i gräset, rotade i jorden, och sakta men säkert kände hon en primal styrka stiga upp och skölja över henne. Hon försökte att komma ihåg; att komma ihåg raseriet; att minnas hennes medfödda, primala styrka. En gång i tiden hade hon tränat och kämpat med en övermänsklig styrka. Hon *försökte* att komma tillbaka. Hon kände att någonstans, på något sätt, fanns det fortfarande djupt inne i henne.

När hon stod där tänkte hon på alla folkmassor i sitt liv, alla översittare, alla idioter. Hon tänkte på sin mor, som inte unnade henne även den minsta vänlighet; mindes översittarna som hade jagat henne och Jonah ner för gränden i New York. Hon tänkte på översittarna i ladan i Hudson Valley – Sams vänner. Och hon mindes Cains introduktion på Pollepel. Det verkade som att det alltid fanns

översittare, översittare överallt. Att springa från dem hade aldrig gjort henne något gott. Som alltid skulle hon bara behöva stanna och slåss.

När hon tänkte på orättvisan i det hela, steg ilskan och strömmade genom henne. Den fördubblades och tredubblades, tills hon kände hennes vener svälla av det och kände hennes muskler snart brista.

I just det ögonblicket närmade sig pöbeln. En bybo lyfte klubbann och svingade mot huvudet. Med sin nyfunna makt duckade Caitlin precis i tid, böjde sig ner och kastade honom över axeln. Han flög flera meter i luften och landade på rygg i gräset.

En annan man lyfte en stor sten, redo att slå ner den i hennes huvudet; men hon nådde upp och tog tag i hans handled och vred den tillbaka. Han sjönk ner på knä, skrikandes.

En tredje bybo svängde mot henne med sin hacka, men hon var alltför snabb. Hon snurrade runt och tog den i mitten av svinget. Hon ryckte den ur hans händer, tog sats, och slog honom i huvudet.

Hackan, två meter lång, var precis vad hon behövde. Hon svingade den i en vid cirkel och slog ner alla inom räckhåll. På bara ett ögonblick hade hon skapat ett stort mellanrum mellan henne och byborna. Hon såg en bybo ta sats med en stor sten, beredd att kasta den på henne, och hon kastade hackan rätt på honom. Den träffade honom i handen och slog stenen ur den.

Caitlin sprang in i den lamslagna publiken, tog en fackla från handen av en gammal kvinna, och svingade den vilt. Hon lyckades tända eld på en del av det höga, torra gräs och det uppstod skrik när många av byborna rusade tillbaka i skräck. När väggen av eld blev tillräckligt stor kastade hon facklan rakt mot folkmassan. Den flög genom luften och landade på baksidan av en mans tunika och satte honom och personen bredvid honom i brand. folkmassan samlades snabbt runt dem för att släcka den.

Det tjänade Caitlins syfte. Byborna var äntligen distraherade nog för att ge henne det rum hon behövde för att ta sig därifrån. Hon var inte intresserad av att skada dem. Hon ville bara att de skulle lämna henne ifred. Hon behövde bara återfå sin energi och räkna ut var hon var.

Hon vände sig om och sprang tillbaka upp för kullen mot kyrkan. Hon kände en nyfunnen styrka och snabbhet, kände hur hon besteg kullen och visste att hon var påväg bort från dem. Hon hoppades bara att kyrkan skulle vara öppen och att de skulle släppa in henne.

När hon sprang upp för backen kände hon gräset under hennes bara fötter, skymningen föll och hon såg flera facklor tändas på torget och längs med klostrets väggar. När hon kom närmare såg hon en nattvakt högt uppe på en balustrad. Han tittade ner på henne och rädsla sköljde över hans ansikte. Han höll en fackla över huvudet och skrek: "Vampyr! Vampyr!"

När han gjorde det började kyrkklockorna ringa.

Caitlin såg facklor på alla sidor omkring henne. Folk kom från alla riktningar, allt eftersom vakten skrek och klockorna ringde. Det var en häxjakt och alla verkade vara på väg direkt mot henne.

Caitlin ökade sin hastighet, så hårt att hennes revben gjorde ont. Kippandes efter andan nådde hon ekdörrarna till kyrkan precis i tid. Hon ryckte upp en av dem och smällde igen den bakom henne.

Inuti såg hon sig frenetiskt runt och såg en herdestav. Hon tog den och gled den över de dubbla dörrarna för att spärra dem.

Just som hon gjorde det hörde hon en enorm krasch vid dörren, som om dussintals händer bankade på den. Dörrarna skakade, men gav inte vika. staven höll åtminstone för nu.

Caitlin studerade snabbt rummet. Kyrkan var, tack och lov, tom. Den var enorm, dess välvda tak nådde tiotals meter upp. Det var en kall, tom plats med hundratals bänkar på ett marmorgolv; på andra sidan, ovanför altaret, hängde flera brinnande ljus.

Medan hon tittade kunde hon ha svurit att hon såg rörelse vid den bortre änden av rummet.

Bultandet växte mer intensivt och dörren började skaka. Caitlin agerade genast och sprang ner i gången, mot altaret. När hon nådde det såg hon att hon hade haft rätt: det fanns någon där.

Tyst på knä stod han där, med ryggen mot henne, en präst.

Caitlin undrade hur han kunde bortse från allt detta och ignorera hennes närvaro, hur han kunde vara så djupt nedsänkt i bön i en tid som denna. Hon hoppades att han inte skulle ge henne till folkmassan.

"Hallå?", Sa Caitlin.

Han vände sig inte om.

Caitlin skyndade över till andra sidan, med ansiktet mot honom. Han var en äldre man, med vitt hår, renrakad, och ljusblå ögon som verkade stirra ut i rymden när han knäböjde i bön. Han brydde sig inte om att titta upp på henne. Det var något annat som hon anade om honom. Även i sitt nuvarande tillstånd kunde hon se att det fanns något annat om honom. Hon visste att han var hennes typ. En vampyr.

Bultandet blev värre och ett av gångjärnen bröt och Caitlin tittade bakåt i skräck. Folkmassan verkade bestämd och hon visste inte var annars hon kunde gå.

"Hjälp mig, snälla!" manade Caitlin.

Han fortsatte sin bön i några ögonblick. Till slut, utan att titta på henne, sade han: "Hur kan de döda det som redan är dött?"

Träflisor flög från dörren.

"Snälla", uppmanade hon. "Överlämna mig inte till dem."

Han reste sig långsamt, tyst och sammansatt, och pekade på altaret. "Där inne", sade han. "Bakom ridån. Det finns en lucka. Gå!"

Hon följde hans finger, men såg bara ett stort podium, som omfattas av ett sidentyg. Hon sprang fram till det, drog bort duken, och såg luckan. Hon öppnade den, och klämde sig in i det lilla utrymmet.

Instängd tittade hon ut genom den lilla sprickan. Hon såg prästen skynda sig över till en sidodörr, och sparka den öppna med överraskande kraft.

Just som han gjorde det gav de främre dörrarna vika för folkmassan och de kom rusandes ned för gången.

Caitlin drog snabbt tillbaka gardinen hela vägen. Hon hoppades att de inte hade upptäckt henne. Hon såg genom en spricka i träet, och såg precis tillräckligt för att se folkmassan skynda sig ner i gången, till synes rätt mot henne.

"Det hållet!" Skrek prästen. "Vampyren flydde åt det hållet!"

Han påpekade mot sidodörren och folkmassan rusade förbi honom och tillbaka in i natten.

Efter några sekunder hade den stora massan av folk lämnat kyrkan och alla var äntligen tyst.

Prästen stängde dörren och låste den bakom dem.

Hon kunde höra hans fotspår, gående mot henne, och Caitlin skakade av rädsla och med kallt, men öppnade långsamt luckan.

Han drog tillbaka gardinen och såg ner på henne.

Han sträckte ut en varsam hand.

"Caitlin", sa han och log. "Vi har väntat en mycket lång tid på dig."

KAPITEL TVÅ

Rom, 1790

Kyle stod i mörkret och andades tungt. Det fanns få saker som han hatade mer än trånga utrymmen, och när han sträckte ut handen i mörkret och kände stenen som omslutöt honom, började han svettas. Instängd. Ingenting var värre för honom.

Han nådde tillbaka och slog ett hål rakt igenom stenen. Den splittrades i bitar, och han avskärmade blicken från dagsljuset.

Om Kyle hatade något mer än att bli instängd var det att bli bländad av dagsljus, i synnerhet utan hans hudskydd på. Han hoppade snabbt genom spillrorna och tog skydd bakom en mur.

Kyle andades djupt och övervakade sin omgivning, desorienterad, medan han torkade dammet ur ögonen. Detta var vad han hatade med tidsresor: han visste aldrig exakt var han skulle dyka upp. Han hade inte försökt sig på det på århundraden, och han skulle inte ha gjort det nu heller om det inte vore för den där taggen i hans sida, Caitlin.

Det hade inte tagit lång tid efter att hon hade lämnat New York för Kyle att inse att hans krig endast var delvis vunnet. Med henne fortfarande på fri fot, sökandes efter skölden, insåg han att han aldrig skulle kunna vila. Han hade varit på kanten till att vinna kriget, att förslava hela mänskligheten, att bli den enväldiga ledaren för vampyrerna. Men hon, denna patetiska lilla flickan, stoppade honom. Så länge skölden fanns där ute, kunde han inte få absolut makt. Han hade inget annat val än att spåra henne och döda henne. Och om det innebar att gå tillbaka i tiden, då var det vad han skulle göra.

Andandes tungt tog Kyle snabbt fram hudskydd och lindade hans armar, hals och bröst. Han såg sig omkring och insåg att han var i ett mausoleum. Det såg Romerskt ut, från sina markeringar. Rom.

Han hade inte varit här på livstider. Han hade rört upp för mycket damm genom att krossa marmorn, och sedimentet hängde tätt i dagsljus, vilket gjorde det svårt att avgöra. Han tog ett djupt andetag, förberedde sig, och gick ut.

Han hade rätt: det var Rom. Han blickade ut, såg de italienska cypresserna, och visste att han inte kunde vara någon annanstans. Han insåg att han stod på toppen av det romerska forumet, dess gröna gräs, dess kullar och dalar och vittrande monument utsträckta framför honom i en svag lutning. Det förde tillbaka minnen. Han hade dödat många människor här, när det var i bruk, och han hade nästan dödat här en gång själv. Han log vid tanken på det. Det var hans typ av plats.

Och det var det perfekta stället att landa. Pantheon var inte långt borta, och inom några minuter, kunde han vara infför domarna av den romerska storrådet, dess mest kraftfulla samling, och ha alla svar han behövde. Han skulle snart veta var Caitlin var, och om allt gick bra, ha deras tillåtelse att döda henne.

Inte för att han behövde det. Det var bara artighet, vampyretikett, en tusen-årig tradition. Man sökte alltid tillstånd för att döda i någon annans territorium.

Men om de vägrade, skulle han knappast backa. Det kan göra livet svårt, men han skulle döda alla som stod i hans väg.

Kyle andades djupt i den romerska luften, och han kände sig hemma. Det hade varit alltför länge sedan han hade varit tillbaka. Han hade blivit alldeles för fixerad vid att vara i New York, i vampyr politik, i en modern tid och plats. Detta var mer hans stil. Han kunde se hästarna i fjärran, grusvägarna, och gissade att han var troligen på sjuttonhundratalet. Perfekt. Rom var stadslikt, men fortfarande naivt, och de hade fortfarande 200 år att ta igen.

Kyle hejdade sig och såg han att han hade överlevt resan tillbaka i tiden ganska väl. I andra resor, hade han tagit betydligt mer stryk, behövt mer återhämtningstid. Men inte den här gången. Han kände sig starkare än han någonsin gjort, redo att gå. Han kände att hans vingar skulle gro direkt, att han kunde flyga direkt till Pantheon, om han ville, och satte sin plan i verket.

Men han var inte helt klar. Han hade inte haft en semester på en lång tid, och det kändes bra att vara tillbaka. Han ville utforska lite, för att se och komma ihåg hur det hade varit att vara här.

Kyle fortsatte ner för backen med sin otroliga snabbhet och på ingen tid alls, var han ur forumet och på de livliga, trånga gatorna i Rom.

Han förundrade sig över att även 200 år tidigare var Rom fortfarande lika trångt som det bara kunde vara.

Kyle saktade hans takt allt som han smälte in i folkmassan och gick tillsammans med dem. Det var en otrolig mängd människor. Den breda gatan, fortfarande tillverkad av jord, samlade tusentals människor, skyndandes i alla riktningar. Där fanns också hästar i alla former och storlekar, tillsammans med hästdragna kärror och vagnar. Gatorna stank av kroppslukt och hästgödsel. Det började nu att komma tillbaka till Kyle, bristen på rörmokeri, bristen på bad – stanken av gamla tider. Det gjorde honom sjuk.

Kyle kände sig puttad i alla riktningar, allt som folkmassan växte och växte, människor av alla raser och klasser hastade fram och tillbaka. Han förundrades över de primitiva skyltfönstrena där det såldes gammaldags italienska hattar. Han förundrades över de små pojkarna, klädda i trasor, som sprang fram till honom och höll ut bitar av frukt för att sälja. Vissa saker förändras aldrig.

Kyle gick in i en smal, sjaskig gränd, som han mindes väl, i hopp om att den fortfarande var som den en gång varit. Han var glad över att finna att den var det: framför honom stod ett tiotal prostituerade, lutade mot väggarna, ropandes till honom när han gick förbi.

Kyle log brett.

När han närmade sig en av dem, en stor, fyllig kvinna med färgat, rött hår och för mycket smink, nådde hon upp och smekte hans ansikte med handen.

"Hej där, grabben", sade hon, "intresserad av en trevlig stund? Hur mycket har du?"

Kyle log, lade armen om henne och förde henne ned i en annan gränd.

Hon följde gladeligen.

Så snart de svängde runt hörnet, sade hon, "Du svarade inte på min fråga. Hur mycket har du-"

Det var en fråga som hon skulle fråga klart.

Innan hon kunde tala färdigt, hade Kyle redan sjunkit tänderna djupt in i hennes hals.

Hon försökte skrika, men han täckte hennes mun med sin fria hand och drog henne närmare och fortsatte att dricka och dricka. Han kände blod rusa genom hans ådror, och kände sig upprymd. Han hade blivit uttorkad, utsvulten. Tidsresan hade utmattat honom, och detta var precis vad han behövde för att återställa hans energi.

När han kände hennes kropp tappa greppet, sög han mer och mer, och drack mer än han kunde tänkas behöva. När han äntligen var helt mättad, lät han hennes slappa kropp falla till marken.

När han vände sig om och beredda sig på att gå iväg närmade sig en stor, orakad man, som saknade en tand. Han drog en dolk ur sitt bälte.

Mannen tittade ner på den döda kvinnan, sedan upp på Kyle, och grimaserade.

"Det var min egendom", sa mannen. "Bäst att du kan betala för det där."

Mannen tog två steg mot Kyle, och kastade sig mot honom med dolken.

Kyle, med sina blixtnabba reflexer, undvek enkelt, tog mannens handled och drog tillbaka den i och bröt armen på mitten. Mannen skrek, men innan han kunde avsluta, ryckte Kyle dolken från hans händer och i samma rörelse skar han halsen av mannen. Han lät den döda kroppen falla till gatan.

Kyle tittade ner på dolken, en konstig liten sak med ett elfbenshandtag, och nickade. Den var inte så dålig. Han stoppade den i hans bälte och torkade blodet ur munnen med baksidan av handen. Han andades djupt, och äntligen nöjd, gick han ner för gränden och tillbaka ut på gatan.

Åh, hur han hade saknat Rom.

KAPITEL TRE

Caitlin gick med prästen ner för gången i kyrkan, medan han avslutade att spärra ytterdörren och stängde av alla andra ingångar. Solen hade gått ner, och han tände facklor medan han gick och belyste det stora rummet.

Caitlin tittade upp och märkt alla de stora korsen, och undrade varför hon kände sig så lugn här. Borde inte vampyrer vara rädda för kyrkor? För kors? Hon mindes den Vita Klanen hemma i New Yorks kloster, och korsen som hade täckt väggarna. Caleb hade berättat för henne att vissa vampyrer välkomnade kyrkor. Han hade inlett i en lång monolog om historien om vampyrer och dess förhållande till kristendomen, men hon hade inte lyssnat noga på den tiden, då hon var alldeles för förälskad i honom. Nu önskade hon att hon hade gjort det.

Vampyrprästen ledde Caitlin genom en sidodörr, och Caitlin blev mött av en stentrappa. De gick ner en välvd, medeltida passage, och han fortsatte att tända facklor medan han gick.

"Jag tror inte att de kommer tillbaka", sade han, och låste en annan ingång de passerat. "De kommer att kamma landsbygden efter dig, och när de inte hittar dig, gå tillbaka till sina hem. Det är vad de alltid gör."

Caitlin kände sig säker här, och hon var så tacksam för den här mannens hjälp. Hon undrade varför han hade hjälpt henne, varför han hade satt sitt liv på spel för henne.

"Eftersom jag är din sort", sade han och vände och såg rätt på henne, hans genomträngande blå ögon stirrande genom henne.

Caitlin glömde alltid hur lätt vampyrer kunde läsa varandras tankar. Men för ett ögonblick hade hon glömt att han var en av hennes sort.

"Inte alla av oss är rädda kyrkor", sade han, som svar på hennes tankar igen. "Du vet att vår ras är splittrad. Vår typ – den välvilliga typ – behöver kyrkor. Vi trivs i dem."

När de vände ned mot en annan korridor, ned en annan liten trappa, undrade Caitlin vart han ledde dem. Så många frågor rusade genom hennes huvud, att hon inte visste vad hon skulle fråga honom först.

"Var är jag?" Frågade hon, och insåg samtidigt att det var det första hon sagt till honom sedan de träffats. Alla hennes frågor strömmade ut i en kapplöpning. "Vilket land är jag i? Vilket år är det?"

Han log medan de gick, ålderslinjer samlades i hans ansikte. Han var en kort, bräcklig man, med vitt hår, renrakad och ett gammalt ansikte. Han bar de genomarbetade plaggen av en präst, och även för en vampyr såg han mycket gammal ut. Hon undrade hur många århundraden han hade varit på denna jord. Hon kände vänlighet och värme utstråla från honom, och kände sig lugn runt honom.

"Så många frågor", sa han till slut med ett leende. "Jag förstår. Det är en hel del för dig. Till att börja med är du i Umbrien. I den lilla staden Assisi."

Hon plågade hennes hjärna, försöker räkna ut var det var.

"Italien?" Frågade hon.

"I framtiden, ja, kommer detta område att vara en del av ett land som heter Italien", sade han, "men inte nu. Vi är fortfarande oberoende. Kom ihåg att" han log, "du är inte längre på 2000-talet, som du kanske har gissat från kläderna och beteendet hos dessa bybor."

"Vilket år är det?" frågade Caitlin tyst, nästan rädd för att veta svaret. Hennes hjärta började att slå snabbare.

"Du befinner dig på 1700-talet", svarade han. "För att vara mer exakt: det är 1790."

1790. Assisi. Umbrien. Italien.

Tanken på det överväldigade henne. Det hela kändes överkligt, som om hon var i en dröm. Hon kunde knappt tro att det verkligen hände, att hon faktiskt var här, i denna tid och denna plats. Tidsresor fungerade verkligen.

Hon kände sig också lite lättad: av alla tider och platser som hon kunde ha landat, lät inte Italien år 1790 alltför dåligt. Det var inte som att landa i förhistorisk tid.

"Varför försökte de där människorna döda mig? Och vem är du?"

"Trots alla våra framsteg, är detta fortfarande en ganska primitiv och vidskepliga tid", sade han. "Även i denna tid av lyx och dekadens, finns det, tyvärr, fortfarande massor av ofrälse som har mycket rädsla för oss.

"Du förstår, den lilla bergsbyn Assisi har alltid varit ett starkt fäste för vår typ. Det besöks av många vampyrer, och alltid har gjort det. Vår typ av vampyr livnärar sig bara på boskap. Ändå börjar byborna lägga märke till oss med tiden.

"Ibland kommer de att upptäcka en av oss. Och när de gör det, blir situationen ohållbar. Så då och då, låter vi dem begrava oss. Vi låter dem gå igenom sina fäniga små mänskliga ritualer, och låter dem känna sig som om de har blivit bli av med oss. Och när de inte är ute, kan vi helt enkelt stiga igen och gå tillbaka till våra liv.

"Men ibland, stiger en vampyr tillbaka för tidigt, eller ses stiga tillbaka, och då kommer pöbeln. Det kommer att blåsa över. Det gör alltid det. Det ger oönskad uppmärksamhet till vår typ, men bara tillfälligt."

"Jag är ledsen", sade Caitlin och kände sig dålig.

"Oroa dig inte", sade han, "Det här var din första tidsresa. Du kan inte kontrollera det. Det tar lite tid att vänja sig. Även de bästa av oss inte kan styra landningen så väl. Det är alltid svårt att säga exakt när eller var vi kommer att hamna. Du gjorde bra ifrån dig", sade han medan han försiktigt placerade en hand på hennes handled.

De gick ner för en annan korridor, en med låga välvda tak.

"Dessutom gjorde du inte så illa ifrån dig", tillade han. "Du visste iallafall nog för att ta dig hit."

Caitlin mindes att hon sett kyrkan medan hon sprang genom fältet.

"Men det verkade bara som en logisk plats att gå till", svarade hon. "Det var den första byggnaden jag såg, och det verkade som en fästning."

Han log och skakade på huvudet. "Det finns inget sådant som slump i vampyrvärlden", sade han. "Allt är förutbestämd. En byggnad som verkar säker för dig kan verka osäker för någon annan. Nej, du valde denna plats av en anledning. En mycket speciell anledning. Och du blev ledd till mig."

"Men du är en präst."

Han skakade på huvudet en aning. "Du är fortfarande mycket ung, och du har fortfarande mycket att lära. Vi har vår egen religion, vår egen tro. Det är inte mycket som skiljer sig från kyrkan. Man kan vara en vampyr och fortfarande ha ett religiöst liv. Speciellt vår typ av vampyr", sade han. "Jag hjälper även människorna i deras dagliga andliga liv. När allt kommer omkring, har jag nytta och visdom av tusentals år på den här planeten – till skillnad från mänskliga präster. Lyckligtvis behöver människorna inte vet att jag inte är en av dem. Så vitt de vet, är jag den lokala prästen, och har alltid varit det."

Caitlins huvud snurrade när hon försökte pussla allt. Bilden av en vampyrpräst verkade bara så paradoxal för henne. Idén om en religion för vampyrer, att det utfördes inom kyrkan ... det hela verkade så konstigt.

Även om allt detta var fascinerande var vad hon egentligen ville veta inte om vampyrer, eller kyrkor eller religion. Hon ville veta om Caleb. Hade han överlevt resan? Var han vid liv? Var var han?

Och hon ville desperat veta om deras barn. Var hon fortfarande gravid? Hade barnet överlevt?

Hon tänkte hårt på dessa frågor och hoppades att prästen skulle märka dem och svara henne.

Men det gjorde han inte.

Hon visste att han hade hört hennes tankar, och valde att inte svara. Han tvingade henne att ställa frågorna högt. Och, som han säkert visste, var de frågor som hon var rädd för att ställa.

"Och hur är det med Caleb?" Frågade hon till slut med skakig röst. Hon var för nervös för att fråga om sitt barn.

Hon såg på honom och såg hans leende blekna, och den minsta ryckningen syntes i hans ansikte. Hennes hjärta sjönk.

Snälla, tänkte hon. Snälla ge mig inte dåliga nyheter.

"Vissa saker kommer du behöva ta reda på själv", sade han långsamt. "Vissa saker är jag inte ämnad att berätta. Det är en resa som du måste göra själv. Du, och endast du."

"Men är han här?" Frågade hon hoppfullt. "Klarade han sig?"

Prästen, som gick bredvid henne, knep ihop sina läppar. Han lät hennes frågor hänga i luften, obesvarade, för vad som kändes som en evighet.

Till slut stannade de framför en annan trappa, och han vände sig om och såg på henne. "Jag önskar att jag kunde berätta mer", sade han. "Det gör jag verkligen."

Han vände sig, lyfte facklan, och ledde vägen ner för en annan liten trappa.

De gick in i en lång, välvd korridor, taken förgyllda och utförligt utformade. De var helt täckt med fresker, ljust utformade, och mellan dem var bägar, kantade med guld. Taket lyste.

likaså gjorde golvet. Det var en vacker, rosa marmor, och såg nyligen rengjort ut. Denna underjordiska våning i kyrkan var underbar och såg ut som en gammal skattkammare.

"Wow," hörde Caitlin sig själv säga högt. "Vad är det här för ställe?"

"Det är en plats för mirakel. Du befinner dig i Franciskus av Assisis kyrka. Detta är också hans viloplats. Det är en mycket helig plats i vår religion. Folk – både människor och vampyrer – gör pilgrimsfärder hit, från tusentals mil härifrån, bara för att vara i det här läget. Francis var djurens helgon, och han var också alla levande varelser utanför den mänskliga rasens helgon – inklusive vår sort. Det sägs att mirakel sker här. Vi skyddas här av hans energi.

"Du landade inte här av en slump", fortsatte han. "Denna plats är en portal för dig. Det är en språngbräda för dig att börja din resa; din pilgrimsfärd."

Han vände sig om och såg på henne.

"Vad du fortfarande inte ser", sade han, "är att du är på en resa. Och några pilgrimsfärder ta år, och många, många mil."

Caitlin tänkte. Allt var överväldigande för henne. Hon ville inte vara med på en resa. Hon ville vara hemma, med Caleb, trygg och säker, på 2000-talet, med hela den här mardrömmen bakom henne. Hon var trött på att resa, att alltid vara på flykt, att alltid söka. Hon ville bara ha ett normalt liv igen, livet av en tonårsflicka.

Men hon hejdade sig från sina tankar. Det var inte bra, visste hon. Saker har förändrats – permanent – och de skulle aldrig bli desamma igen. Hon påminde sig att förändring var det nya normala. Hon var inte längre samma gamla, vanliga, mänskliga Caitlin. Hon var äldre nu. Visare. Och vare sig hon gillade det eller inte, var hon på ett särskilt uppdrag. Hon var bara tvungen att acceptera det.

"Men vad är min pilgrimsfärd?" Frågade Caitlin. "Vad är min destination? Vart exakt är det jag är på väg?"

Han ledde henne till slutet av den sista korridoren, och de stannade framför en stor, utarbetad grav.

Caitlin kunde känna energin kommer ut ur graven, och hon visste genast att detta var sankt Francis grav. Hon kände sig återhämtad bara av att stå nära den, kände sig starkare, som om hon var sig själv igen. Hon undrade igen om hon hade kommit tillbaka som en människa eller som en vampyr. Hon saknade verkligen hennes krafter.

"Ja, du är fortfarande en vampyr", sade han. "Oroa dig inte. Det tar bara tid för dig att bli dig själv igen."

Hon blev generad att hon återigen glömt att skydda sina tankar, men hon kände sig lättade av hans ord.

"Du är en mycket speciell person, Caitlin", sade han. "Vår ras behöver dig. Utan dig skulle jag även gå så långt som att säga att hela vår ras, och hela mänskligheten, kommer att vara på gränsen till utrotning. Vi behöver dig. Vi behöver din hjälp."

"Men vad är det meningen jag ska göra?" Frågade hon.

"Du måste hitta skölden", sade han. "Och för att hitta skölden, måste du hitta din far. Han, och bara han, håller den. Och för att hitta honom, måste du hitta din klan. Din sanna klan."

"Men jag har ingen aning om var jag ska börja", sade hon. "Jag vet inte ens varför jag är på denna plats och tid. Varför Italien? Varför 1790?"

"Svaren på dessa frågor kommer du att behöva ta reda på själv. Men jag kan försäkra dig om att du har mycket speciella skäl för att vara tillbaka i detta liv. Särskilda människor att se, åtgärder att uppfylla. Och att denna plats och tid kommer att leda dig till skölden."

Caitlin tänkte.

"Men jag har ingen aning om var min far är. Jag har ingen aning om var jag ska börja."

Han vände sig till henne och log. "Men du," svarade han. "Det är ditt problem. Du litat inte på dina instinkter. Du måste lära dig att söka djupt inom dig själv. Prova nu. Blunda, andas djupt."

Caitlin gjorde som han sa.

"Fråga dig själv: vart behöver jag gå nu?"

Caitlin gjorde det och pinade hennes hjärna. Ingenting hände.

"Lyssna på ljudet av din andning. Låt ditt sinne lugnas."

När Caitlin gjorde det, och hon verkligen var fokuserad och avslappnad, började bilder synas i hennes sinne. Hon öppnade äntligen ögonen och såg på honom.

"Jag ser två ställen", sade hon. "Florens och Venedig."

"Ja", sade han. "Mycket bra."

"Men jag är förvirrad. Vart vänder jag mig?"

"Det finns inga felaktiga val i en resa. Varje bana leder oss bara till en annan plats. Valet är ditt. Du har ett mycket starkt öde, men du har också fri vilja. Du kan välja varje steg. Nu, till exempel, står du inför ett viktigt val. I Florens, kommer du att uppfylla dina skyldigheter, närma dig skölden. Det är vad som behövs av dig. Men i Venedig, kommer du att avklara dina hjärtefrågor. Du måste välja mellan ditt uppdrag och ditt hjärta."

Caitlins hjärta skjöt i höjden.

Frågor om hjärtat. Betydde detta att Caleb var i Venedig?

Hon kände hennes hjärta dras till Venedig. Men intellektuellt, visste hon att Florens var där hon *borde* vara för att göra vad som förväntades av henne.

Hon kände sig redan osäker.

"Du är en vuxen kvinna nu", sade han. "Valet är ditt att göra. Men om du följer ditt hjärta, kommer det att finnas hjärtesorg", varnade han. "Hjärtats väg är aldrig enkel. Och aldrig förväntad."

"Jag känner mig så förvirrad", sade hon.

"Vi arbetar som bäst i drömmarna", sade han. "Det finns ett kloster här intill, och du kan sova här i natt, vila, och besluta dig imorgon. Då kommer du att ha återhämtat dig helt."

"Tack", sade hon, och nådde ut för ta hans hand.

Han vände sig för att gå, och när han gjorde det, dunkade hennes hjärta. Det fanns ytterligare en fråga som hon behövde fråga honom om, det viktigaste av allt. Men en del av henne var alltför rädd för att ställa den. Hon darrade. Hon öppnade munnen för att tala, men inget kom ut.

Han gick ner i korridoren, på väg att vända sig bort, när hon slutligen samlade mod nog.

"Vänta!" Skrek hon. Sedan sade hon mjukare, "Snälla, jag har en fråga."

Han stannade, men höll ryggen mot henne. Märkligt nog, vände han sig inte om, som om han kände vad hon var på väg att fråga.

"Mitt barn", sade hon, i en mjuk, darrande röst. "Är han ... hon ... klaraade det sig? Klarade det resan? Är jag fortfarande gravid?"

Han vände sig långsamt mot henne. Sedan sänkte han blicken.

"Jag är ledsen," sade han till slut, så tyst att hon inte var säker på om hon hörde det. "Du har rest tillbaka i tiden. Barn kan bara gå framåt. Ditt barn lever, men inte i denna tid. Endast i framtiden."

"Men ..." började hon, darrande, "Jag trodde vampyrer bara kunde resa tillbaka i tiden, inte framåt."

"Det är sant", sade han. "Jag är rädd att ditt barn lever i en tid och plats utan dig." Han sänkte blicken igen. "Jag är så ledsen", tillade han.

Med dessa sista ord, vände han sig och gick.

Och Caitlin kände sig som om en dolk hade borrats in i hennes hjärta.

KAPITEL FYRA

Caitlin satt i det kala rummet i Francisklostret och tittade ut genom det öppna fönstret, ut i natten. Hon hade äntligen slutat gråta. Det hade varit timmar sedan hon lämnat prästen, efter hon hört nyheten om hennes förlorade barn. Hon hade inte kunnat stoppa tårarna, eller sluta tänka på det liv hon skulle ha lett. Det var alltför smärtsamt.

Men efter många timmar, hade hon gråtit ut, och nu var allt som var kvar torkade tårar på kinderna. Hon tittade ut genom fönstret och försökte distrahera sig själv, och andades djupt.

Umbriens landsbygd bredde ut sig framför henne, och från denna utsiktspunkt, högt uppe på en kulle, kunde hon se de böljande kullarna i Assisi. Det var fullmåne, och tillräckligt med ljus för henne att se att detta verkligen var en vacker landsbygd. Hon såg små stugor utspridda över landskapet, rök stigande ur skorstenarna, och hon kunde redan känna att detta var en tystare, mer avslappnad tid i historien.

Caitlin vände sig och kollade runt hennes lilla rum, endast upplyst av månsken och ett litet ljus brinnandes på en väggskans. Det var helt gjort i sten, med endast en enkel bädd i hörnet. Hon förundrades över hur det tycktes vara hennes öde att alltid hamna i ett kloster. Denna plats kunde inte vara mer annorlunda än Pollepel, men på samma gång, påminde det lilla medeltida rummet henne om rummet hon hade haft där. Det var avsett för introspektion.

Caitlin undersökte det släta stengolvet och såg, nära fönstret, två små avtryck, några centimeter isär, i form av ett knä. Hon undrade hur många nunnor hade bett här, knäböjda framför fönstret. Detta rum hade förmodligen sett hundratals år av användning.

Caitlin gick över till den lilla sängen och lade sig ner. Det var bara en stenhäll, egentligen, med den minsta bit av halm. Hon försökte göra sig bekväm och rullade över på sidan – och då kände hon något. Hon nådde över och drog ut det och insåg med glädje vad det var: hennes journal.

Hon höll upp den, så glad att ha den vid hennes sida. Hennes gamla pålitliga vän, det verkade vara det enda som hade överlevt resan tillbaka. Att hålla den, denna verkliga, konkreta sak, fick henne att inse att detta inte var en dröm. Hon var verkligen här. Allt hade verkligen hänt.

En modern penna gled ur sidorna och landade på hennes knä. Hon höll upp och undersökte den och tänkte.

Ja, bestämde hon sig. Det var precis vad hon behövde göra. Att skriva. För att bearbeta. Allt hade hänt så fort, hon hade knappt haft tid att återfå andan. Hon behövde återuppleva allt i hennes huvud, behövde tänka tillbaka, behövde komma ihåg. Hur hade hon kommit hit? Vad hade hänt? Vart skulle hon?

Hon var inte säker på om hon visste svaren själv längre. Men genom att skriva, hoppades hon att hon kunde minnas.

Caitlin vände de sköra sidorna över tills hon hittade en tom sida. Hon satte sig upp och lutade sig mot väggen, med ett böjt knä mot bröstet och började skriva.

*

Hur hamnade jag här? I Assisi? I Italien? 1790? Å ena sidan, känns det inte som länge sedan som jag var på 2000-talet, i New York, och levde ett normalt tonårsliv. Å andra sidan känns det som en evighet... Hur började det?

Jag minns, först, hungerkvalen. Hur jag inte förstod vad de var. Jona. Carnegie Hall. Första gången jag livnärade mig. Min oförklarliga förvandling till en vampyr. Halvblod var vad de kallade mig. Jag hade känt mig som om jag hade velat dö. Allt jag någonsin ville var att vara som alla andra.

Sedan var det Caleb. Han räddade mig från den onda klanen. Hans klan i klostrena. Men de kastade ut mig, eftersom relationer mellan människa och vampyr var förbjudet. Jag var själv igen, det vill säga fram till att Caleb räddade mig igen.

Mitt sökande efter min far, efter det mytiska svärdet som kunde rädda mänskligheten från ett vampyrkrig, ledde Caleb och mig överallt, från en historisk plats till en annan. Vi hittade svärdet, men det togs ifrån oss. Som alltid, väntade Kyle för att förstöra saker.

Men inte innan jag hade tid att inse vad jag höll på att bli. Och inte förrän Caleb och jag hade tid att hitta varandra. Efter att de stal svärdet, efter att de högg mig, eftersom jag var döende, ändrade han mig och räddade mig än en gång.

Men det blev inte som jag hade tänkt. Jag såg Caleb med hans ex-fru, Sera, och jag föreställde mig det värsta. Jag hade fel, men det var för sent. Han flydde, långt ifrån mig, mot fara. På Pollepel återhämtade jag mig och tränade, och fick nya vänner – vampyrer – närmare vänner än jag någonsin hade haft. Speciellt Polly. Och Blake – så mystiskt, så vacker. Han stal nästan mitt hjärta. Men jag kom till mina sinnen precis i tid. Jag fick reda å att jag var gravid, och jag insåg att jag var tvungen att hitta och rädda Caleb från vampyrkriget.

Jag gav mig av för att rädda Caleb, men det var för sent. Min egen bror Sam, lurade oss. Han förrådde mig, fick mig att tro att han var någon annan. Det var på grund av honom som jag trodde att Caleb var någon annan, och jag dödade honom, min kärlek. Med svärdet. Med mina egna händer. Jag kan fortfarande inte förlåta mig själv.

Men jag tog Caleb tillbaka till Pollepel. Jag försökte återuppliva honom, för att få honom tillbaka, om det fanns något sätt. Jag hade sagt till Aiden att jag skulle göra vad som helst, offra vad som helst. Jag frågade honom om han kunde skicka oss tillbaka i tiden.

Aiden hade varnat mig att det inte skulle fungera. Och att om det gjorde det, kanske vi inte skulle vara tillsammans. Men jag hade insisterat. Jag var tvungen.

Och nu, här är jag. Ensam. På en främmande plats och tid. Mitt barn är borta. Och kanske är till och med Caleb borta.

Gjorde jag ett misstag med att komma tillbaka?

Jag vet att jag måste hitta min far, för att hitta skölden. Men utan Caleb vid min sida, vet jag inte om jag kommer att ha styrkan att gå vidare.

Jag känner mig så förvirrad. Jag vet inte vad jag ska göra härnäst.

Snälla Gud, hjälp mig ...

*

När solen steg som en stor boll över horisonten, sprang Caitlin genom gatorna i New York. Det var apokalypsen. Bilar var välta, kroppar låg utspridda, och det fanns förödelse överallt. Hon sprang och sprang, ned vägar som aldrig tycktes ta slut.

När hon sprang, verkade världen snurra runt sin axel; och när den gjorde det tycktes byggnaderna försvinna. Landskapet förändrades, gatorna förvandlas till grusvägar, betongen förvandlas till böljande kullar. Hon kände sig som om hon sprang tillbaka i tiden, från en modern tid till ett annat århundrade. Hon kände att om hon bara sprang snabbare, kunde hon hitta sin far, hennes sanna far, någonstans vid horisonten.

Hon sprang genom små byar på landet, och såg även dessa bleknat bort.

Snart var allt som var kvar ett fält av vita blommor. När hon gick genom dem var hon glad över att se att han var där, väntande vid horisonten. Hennes far.

Som alltid syntes endast hans siluett mot solen, men den här gången kändes han närmare än vanligt. Den här gången, kunde hon se hans ansikte, hans anisktsuttryck. Han log, väntandes på henne, med armarna utsträckta för en kram.

Hon nådde honom. Hon omfamnade honom, och han kramade henne hårt medan han höll henne i sin muskulösa famn.

"Caitlin", sade han, hans röst full av kärlek. "Vet du hur nära du är? Vet du hur mycket jag älskar dig?"

Innan hon kunde svara, såg hon något vid sidan och såg att Caleb stod på andra sidan av fältet. Han höll ut handen mot henne.

Hon tog flera steg mot honom, men stannade och vände sig mot sin far.

Också han höll ut en hand.

"Hitta mig i Florens," sade hennes far.

Hon vände sig till Caleb.

"Hitta mig i Venedig", sade Caleb.

Hon såg fram och tillbaka mellan de två, osäker över vilken väg att gå.

*

Caitlin vaknade med ett ryck, och satte sig upprätt i sängen.

Hon såg sig omkring det lilla rummet, desorienterad.

Till slut insåg hon att det var en dröm.

Solen steg, och hon gick fram till fönstret och såg ut. Assisi i det tidiga morgonljuset var så stilla, så vackert. Alla var fortfarande inomhus, och rök steg från enstaka skorstenar. En tidig morgondimma hängde över fälten som ett moln och bröt ljuset.

Caitlin hoppade till när hon plötsligt hörde ett knarrande ljud, och beredde sig när hon såg att hennes dörr började öppna sig. Hon knöt nävarna i förberedelse för en oönskad besökare.

Men när dörren öppnades tittade hon ner, och hennes ögon blev vidöppna i glädje.

Det var Rose, som öppnade dörren med sin nos.

"Rose!" Skrek hon.

Rose sköt dörren öppen hela vägen, sprang in och hoppade upp i Caitlins armar. Hon slickade hennes ansikte överallt, medan Caitlin grät av glädje.

Caitlin drog henne tillbaka och såg över henne. Hon hade växt, blivit större.

"Hur hittade du mig?" Frågade Caitlin.

Rose slickade henne tillbaka, gnällande.

Caitlin satt på sängkanten och klappade henne och tänkte noga, försökte rensa sitt sinne. Om Rose hade klarat sig tillbaka, kanske Caleb också hade det. Hon kände sig uppmuntrad.

Intellektuellt visste hon att hon behövde gå till Florens. För att fortsätta sökningen. Hon visste att nyckeln till att hitta sin far, och skölden, fanns där.

Men hennes hjärta drog henne till Venedig.

Om det fanns bara en liten chans att Caleb kunde vara där, var hon tvungen att ta reda på det. Hon var bara tvungen.

Hon bestämde sig. Hon plockade upp Rose hårt i sina armar, tog sats, och hoppade ut genom fönstret.

Hon visste att hon återhämtat sig nu, att hennes vingar skulle gro.

Visst nog gjorde de det.

Och på bara några ögonblick flög Caitlin genom den tidiga morgonluften, över kullarna i Umbrien, och norrut, på väg till Venedig.

KAPITEL FEM

Kyle gick ner för de smala gatorna i den gamla stadsdelen i Rom. Runt omkring honom stängde folk butiker, och drog sig tillbaka för dagen. Skymningen hade alltid varit hans favorita tid på dagen, då han började känna sig som starkast. Han kände sitt blod pulsera snabbare, kände sig allt starkare med varje steg. Han var så glad över att vara tillbaka i de trånga gatorna i Rom, särskilt i detta århundrade. Dessa patetiska människor var fortfarande flera hundra år borta från all typ av teknik, någon typ av övervakning. Han kunde riva denna plats med ett avslappnat och lätt hjärta, och inte behöver oroa sig för att bli upptäckt.

Kyle svängde ner mot Via Del Seminario, och inom kort, öppnades det upp, och han befann sig på ett stort, gammalt torg, Piazza della Rotonda.

Och där stod det. Kyle stod där, slöt ögonen och andades djupt. Det kändes så bra att vara tillbaka. Mitt emot honom var en plats som han hade kallat hem under århundraden, en av de viktigaste huvudkontoren för vampyrer i världen: Pantheon.

Kyle var glad att se att Pantheon stod som den alltid gjort, som en massiv, gammal stenbyggnad, med den bakre delen skjutandes ut i en cirkulär form, och dess främre del skyddad av enorma, imponerande stenpelare. På dagen var det fortfarande öppet för turister, även under detta århundrade. Den höll otaliga antal människor.

Men på natten, efter dörrarna stängts för allmänheten, kom de riktiga ägarna, de riktiga innehavarna av denna byggnad, ut: det stora Vampyrrådet.

Vampyrer från stora och små klaner, från alla hörn av världen, strömmade hit, för att delta i varje möte, hela natten lång. Rådet bestämde i alla frågor, gav tillstånd, eller nekade det. Ingenting hände i vampyrvärlden utan att de visste om det, och i de flesta fall, utan deras godkännande.

Allt passade så perfekt. Denna byggnad hade ursprungligen byggts som ett tempel till de hedniska gudarna. Det hade alltid varit en plats för tillbedjan, att samlas i, för de mörka vampyrkrafterna. För alla med ögon att se, var det självklart: det fanns oden till hedniska gudar, fresker, målningar och statyer överallt. Alla mänskliga turister som tog sig tid att läsa denna plats mission, kunde bara inse vad det verkliga syftet var.

Och om inte det vore nog, fanns också alla stora vampyrer begravda här. Det var ett levande mausoleum, den perfekta platsen för Kyle och hans sort att kalla hem.

När Kyle besteg stegen, kändes det som en hemkomst. Han gick rakt fram till de enorma dubbla järndörrarna, smällde metallkläppen fyra gånger – signalen för vampyrer – och väntade.

Några ögonblick senare, gled de tunga dörrarna upp, bara en bit, och Kyle såg ett obekant ansikte. Dörren öppnades bredare, precis tillräckligt för att låta Kyle in, och sedan smälldes den snabbt igen bakom honom.

Den massiva vakten, ännu större än Kyle, tittade ner.

"Förväntar de dig?" Frågade han försiktigt.

"Nej."

Kyle ignorerade vakten och tog flera steg mot kammaren, när plötsligt, kände han ett kallt, isigt grepp om hans arm och stannade. Kyle flammade upp och brann med ilska.

Vampyrvakten stirrade ner på honom med samma ilska.

"Ingen kommer in utan tidsbeställning," snäste han. "Du måste lämna och komma tillbaka en annan gång."

"Jag går varhelst jag önskar" snäste Kyle tillbaka. "Och om du inte tar bort handen från min handled, kommer du att drabbas hårt."

Vakten stirrade tillbaka, och de var i ett dödläge.

"Jag ser att vissa saker aldrig förändras," hördes en röst. "Det är okej, du kan låta honom gå."

Kyle kände greppet släppa, och vände sig om och såg ett bekant ansikte: det var Lore, en av de främsta rådgivarna till rådet. Han stod där och stirrade på Kyle, leende, sakta skakande på huvudet.

"Kyle", sade han, "Jag trodde aldrig att jag skulle se dig igen."

Kyle, fortfarande uppspelt från vakten, rättade till sin jacka och nickade långsamt. "Jag har affärer med rådet", sade han. "Det kan inte vänta."

"Jag är ledsn, gamle vän", fortsatte Lore, "det är ett fullspeckat schema för i dag. Några av dem har väntat i flera månader. Viktiga vampyraffärer i varje hörn av världen, verkar det som. Men om du kommer tillbaka nästa vecka tror jag att jag skulle kunna ordna- "

Kyle steg framåt. "Du förstår inte", sade han spänt, "Jag kom inte från denna tid. Jag kom från framtiden. Två hundra år framåt i tiden. Från en väldigt annorlunda värld. Den slutliga domen har kommit. Vi är på kanten till seger – total seger. Och om jag inte träffar dem direkt, kommer det att finnas allvarliga konsekvenser för oss alla."

Lore stirrade tillbaka och tappade sitt leende när han insåg allvaret; Slutligen, efter flera spända ögonblick, harklade han sig. "Följ mig."

Han vände sig om och stegade ut, och Kyle följde tätt på hälarerna.

Kyle gick ner för en lång, bred korridor, och inom kort, kom han in i den stora, öppna kammaren. Den var enorm, vidöppen, med ett skyhögt, cirkulärt tak och glänsade golv av marmor. Rummet var formad som en cirkel, och dess periferi fylldes med utsmyckade pelare och statyer som tittade ner på rummet, monterade på piedestaler.

Stående längs periferin av rummet var hundratals vampyrer, av alla möjliga raser och samlingar. Kyle visste att dessa var mestadels legosoldater, alla lika onda som honom. De såg alla på tålmodigt medan Rådet, på andra sidan av rummet, satt bakom sin bänk och gav ut sina domar. Han kände spänningen i rummet.

Kyle gick in och tog in allt. Gå till rådet var rätt sak att göra. Han kunde ha försökt att ignorera dem, kunde bara ha jagat Caitlin på egen hand, men rådet hade information som kunde leda honom till henne snabbare. Ännu viktigare, behövde han sin officiella sanktion. Att hitta Caitlin var inte bara en personlig fråga, utan en fråga av yttersta vikt för vampyrrasen. Om rådet godkände honom, vilket han var säker på att de skulle, skulle han inte bara ha sin sanktion, utan också deras resurser. Han kunde döda henne snabbare och vara hemma snabbare, redo att avsluta sitt krig.

Utan deras sanktion, skulle han bara vara ännu en falsk, legosoldat till vampyr. Kyle hade inga problem med det, men han ville inte tillbringa sin tid med att titta sig om ryggen: om han agerade utan deras sanktion, kunde de skicka vampyrer ut för att döda honom. Han kände sig säker på att han kunde hantera sig själv, men han ville inte behöva slösa sin tid och energi på det sättet.

Men om de förkastade hans krav, var han fullt beredd att göra vad han var tvungen för att jaga henne.

Det var i slutändan bara en formalitet i en ändlös ström av formaliteter. Denna etikett var det lim som höll dem alla tillsammans, men det irriterade honom också något fruktansvärt.

När Kyle gick djupare in i kammaren, såg han på rådet. De var precis som han mindes dem. På den bortre sidan av kammaren, satt de 12 domarna i det stora rådet på ett upphöjt podium. De var klädda i skarpa, svarta skrudar, alla bärande svarta huvor som täckte deras ansikten. Kyle visste ändå vilka dessa män var. Han hade träffat dem många gånger under århundradena. En gång, och endast en gång, hade de dragit tillbaka sina huvor och han hade faktiskt sett deras groteska, gamla ansikten, ansikten som hade vandrat på jorden i miljontals år. Han ryckte vid minnet. De var hemska varelser av natten.

Ändå var de det Stora rådet av denna tid, och de hade alltid bott här ända sedan Pantheon byggdes. Det var verkligen en del av dem, denna byggnad, och ingen av hans sort, inte ens Kyle, vågade gå emot dem. Deras befogenheter var alldeles för stora, och de resurser som de hade för många. Kyle kunde kanske komma undan med att döda en eller två av dem, men de arméer som de kunde tillkalla, från varje hörn av världen, skulle så småningom jaga honom.

De hundratals vampyrerna i rummet kom för att bevittna rådets domar, och att invänta sin audiens. De ställde alltid upp sig prydligt längs sidorna, stod i givakt, i en stor cirkel, i utkanten, och lämnade mitten av rummet helt öppet. Förutom en person. Det var alltid den person som behövde stå inför dem för sin dom.

Just nu var det några stackare, stående för sig själv, darrande av rädsla medan han stod mitt emot dem och stirrade på deras outgrundliga huvar, i väntan på deras dom. Kyle hade varit där förr. Det var inte trevligt. Om de inte gillade det du tog upp inför dem, kunde de, på ett infall, döda dig på fläcken. Du var aldrig säker inför dem, det var alltid en fråga om liv och död.

"Vänta här", viskade Lore till Kyle, när han nickade ut i folkmassan. Kyle stod på periferin, tittandes.

Som Kyle såg, nickade en domare, ytterst lite, och två vampyrsoldater dök upp från båda sidor. De greppade varsin arm av person inför rådet.

"Nej! NEJ!" Skrek han.

Men det gjorde honom inte något gott. De släpade bort honom, medan han skrek och kämpade, att veta att han fick bäras till döden, och att veta att inget han sade eller gjorde skulle göra något bra. Han måste ha bett dem om något de inte hade godkänt, insåg Kyle, medan vampyrens skrik ekade i hela kammaren. Till slut öppnades en dörr, han leddes utanför, och dörren bakom honom igen. Rummet tystnade igen.

Kyle kunde känna spänningen i luften, medan de andra vampyrerna såg på varandra, fruktandes för tiden för deras audiens.

Kyle såg Lore närma sig en skötare, nära rådet, och viska i hans öra. Skötaren i sin tur gick upp till en domare, knäböjde och viskade i hans öra.

Domaren vände huvudet ytterst lite, och mannen pekade rätt mot Kyle. Även från detta stora avstånd kunde Kyle känna domarens ögon, gömda i huvan, tränga igenom. Trots sig själv kände Kyle en rysning. Till slut var han i närvaro av sann ondska.

Skötaren nickade, och det var Kyles tur.

Kyle trängde sig genom folkmassan, och gick rätt ut till mitten av den tomma våningen. Han stod i den lilla cirkeln i mitten av rummet – platsen. Han visste att om han såg upp, direkt ovanför hans huvud skulle det vara hål i taket, en oculus, öppen mot himlen. På dagarna släppte det in en pelare av solljus; nu, vid solnedgången, var ljuset filtrerat, och mycket svagt. Rummet lystes mestadels upp av facklor.

Kyle knäböjde och bugade och väntade på dem att ta itu med honom, då det var etikett.

"Kyle av Blacktide-klanen", meddelade en domare långsamt. "Du är modig att närma dig oss utan förvarning. Om din begäran inte uppfyller vårt godkännande, vet du att du riskerar dödsstraff."

Det var inte en fråga; Det var ett uttalande. Kyle visste konsekvenserna. Men han inte rädd för resultatet.

"Jag är medveten om det, min herre", sade Kyle, och väntade.

Till slut, efter ett svagt prasslande, kom det ett annat uttalande: "Tala då om vad du begär av oss."

"Jag har kommit från en annan tid. Två hundra år i framtiden. "

En högljudd flämtning ekade i hela rummet. En skötare slog på golvet med sina stav tre gånger, och skrek, "Tystnad!"

Till slut föll lugnet över rummet igen.

Kyle fortsatte. "Jag tidsreser inte utan goda skäl, likaså gör ingen av oss. Detta är brådskande. I framtiden, i den tid som jag lever i, kommer det att bli ett krig – ett underbart vampyrkrig. Det kommer att inledas i New York och sprida sig därifrån. Det är vampyrernas apokalyps som vi har drömt om. Vår typ kommer äntligen att segra. Vi kommer att utplåna hela mänskligheten och förslava dem. Vi kommer också att utplåna välvilliga vampyrklander, alla som står i vår väg .

"Jag vet, eftersom jag är ledare för detta krig."

Det uppstod ännu en högljudd flämtning, följt av bankandet av staven.

"Men mitt krig är inte komplett," skrek Kyle över upproret. "Det återstår bara en tagg i min sida, en person som kan förstöra allt vi har uppnått, som kan förstöra denna strålande framtid för vår ras. Hon kommer från en speciell härstamning, och hon har rest tillbaka i tiden, troligen för att fly mig. Jag har kommit tillbaka för att hitta henne, och för att döda henne en gång för alla. Tills jag gör det är framtiden fortfarande oviss för oss alla.

"Jag står framför er i dag för att be om lov för att döda henne, här i er tid och plats. Jag skulle också vilja ha er hjälp att hitta henne. "

Kyle sänkte huvudet igen och väntade. Hans hjärta började slå snabbare, medan han väntade sin dom. Naturligtvis skulle det vara i deras intresse att hjälpa honom, och han kunde inte se någon anledning till varför de inte skulle. Men å andra sidan var dessa varelser, som levt i miljontals år, äldre än honom, och var helt oförutsägbara. Han visste aldrig vad för agenda de tolv av dem hade, och deras avgöranden verkade alltid lika godtyckliga som vinden.

Han väntade i den tjocka tystnaden.

Till slut hördes ett harklande.

"Vi vet vem du talar om, naturligtvis," hördes den grusiga rösten av en domare. "Du talar om Caitlin. Som kommer att vara av Pollepel-klanen. Men som egentligen är av en annan, och betydligt mer kraftfull klan. Ja, hon anlände till vår tid igår. Naturligtvis vet vi redan. Och om vi ville döda henne själva, tror du inte att vi skulle ha gjort det redan? "

Kyle visste bättre än att svara. De behövde deras lilla stund av stolthet. Han skulle bara låta dem avsluta sina tal.

"Men vi beundrar din beslutsamhet, och ditt framtida krig," fortsatte domaren. "Ja, vi beundrar det mycket."

Det uppstod ännu en tjock tystnad.

"Vi kommer att låta dig spåra henne", fortsatte domaren "men om du hittar henne, kommer du inte döda henne. Du kommer att fånga henne levande och föra henne tillbaka till oss. Vi skulle hellre njuta av att döda henne själva och se henne dö långsamt. Hon kommer att vara en perfekt kandidat för spelen. "

Kyle kände sig sjuda av ilska. Spelen. Självklart. Det var allt som dessa sjuka, gamla vampyrer någonsin brytt sig om. Han mindes nu. De omvandlade Colosseum till en arena för deras sport, satte vampyr mot vampyr, vampyr mot människa, vampyr mot djur, och älskade att titta på dem alla slita varandra i bitar. Det var grymt, och på sitt eget sätt, beundrade Kyle det.

Men det var inte vad han ville med Caitlin. Han ville att hon dog. Punkt slut. Inte för att han nekade henne tortyr. Men han ville inte slösa någon tid, att lämna något utrymme för slumpen. Naturligtvis hade ingen någonsin rymt eller överlevt spelen. Men samtidigt, visste man aldrig vad som skulle kunna hända.

"Men, mina herrar," protesterade Kyle, "Caitlin, som ni sa, kommer från en kraftfull härstamning, och hon är mycket farligare och svårfångad än ni tror. Jag ber om er tillåtelse att döda henne omedelbart. Det är för mycket som står på spel. "

"Du är fortfarande ung," sade en annan domare, "och därför kommer vi att förlåta att du ifrågasätter vår dom. Vilken annan person som helst skulle vi dödat på plats."

Kyle sänkte huvudet. Han insåg att han hade gått för långt. Ingen har någonsin ifrågasatt domarna.

"Hon är i Assisi. Det är dit du kommer att resa närmast. Rör dig fort, och dröj inte. Nu när du har nämnt det, ser vi faktiskt fram emot att se henne dö framför våra ögon. "

Kyle vände för att gå.

"Och Kyle," kallade en av dem.

Han vände sig om.

Huvuddomaren drog tillbaka sin huva och avslöjade det mest groteska ansikte Kyle någonsin hade sett, full av bucklor, linker, och vårtor. Han öppnade munnen och log ett otäckt leende och visade sina gula, vassa tänder, och skinande svarta ögon. Han flinade ännu bredare: "Nästa gång du kommer hit oanmäld, kommer det vara du som dör långsamt."

KAPITEL SEX

Caitlin flög över det idylliska landskapet Umbrien, passerade över kullar och dalar, tittandes på det grönskande landskapet i det tidiga morgonljuset. Utspritt under henne var små jordbrukssamhällen och små stenstugor omgivna av hundratals hektar mark, rök stigande från deras skorstenar.

När hon rörde sig norrut, förändrades landskapet, och ändrades till bergen och dalarna i Toscana. Så långt hon såg fanns det vingårdar, planterade i böljande kullar, och arbetstagare med stora stråhattar redan på jobbet, som tog hand om vinrankorna tidigt på morgonen. Detta land var otroligt vackert, och en del av henne önskade att hon bara kunde landa här, slå sig ner och göra sig hemma i någon av dessa små stugor.

Men hon hade arbete att göra. Hon fortsatte att flyga längre norrut, och höll Rose tätt, hopkrupen inne i hennes tröja. Caitlin kunde känna att Venedig närmade sig, och hon kände sig dragen till det. Ju närmare hon kom, ju mer kunde hon känna hennes hjärtslag i väntan; hon kunde redan känna av människorna där hon en gång känt. Hon var fortfarande osäker om vem. Hon kunde fortfarande inte känna av om Caleb var där, eller om han ännu var vid liv.

Caitlin hade alltid drömt om att åka till Venedig. Hon hade sett bilder på dess kanaler, gondoler, och hade alltid trott sig komma dit en dag, kanske med någon hon älskade. Hon hade till och med föreställa sig att bli friad till på en av gondolerna. Men hon hade aldrig förväntat sig att åka så här.

När hon flög och flög, och kom allt närmare, slog det henne att det Venedig hon skulle besöka nu, år 1790, kunde vara mycket annorlunda från det Venedig hon hade sett bilder av på 2000-talet. Det skulle förmodligen vara mindre än hon trott, mindre utvecklat, mer lantligt. Hon föreställde sig också att det inte skulle vara så trångt.

Men hon insåg snart att hon inte kunde ha mer fel.

När Caitlin äntligen nått utkanten av Venedig, var hon chockad över att se, även från denna höjd, att staden under henne var förbluffande lik bilderna från modern tid. Hon kände igen den historiska, berömda arkitekturen, alla små broar, samma vändningar i kanalerna. I själva verket var hon chockad att inse att Venedig 1790 var inte, åtminstone till utseendet, olikt det Venedig från 2000-talet.

Ju mer hon tänkte på det, desto mer logiskt var det. Venedigs arkitektur var inte bara 100 eller 200 år gammal: det var hundratals år gamla. Hon mindes en historia lektion, i en av hennes många gymnasieskolor, undervisning om Venedig, om några av dess kyrkor, byggd på 1100-talet. Nu önskade hon att hon hade lyssnat mer noggrant. Det Venedig under henne, en spretig, uppbyggd massa av byggnader, var inte en helt ny stad. Den var redan år 1790, redan flera hundra år gammal.

Caitlin kände sig tröstad av detta faktum. Hon hade trott att år 1790 skulle vara som en annan planet, och hon var lättad över att veta att vissa saker faktiskt inte hade förändrats så mycket. Detta såg ut att vara i stort sett samma stad hon skulle ha besökt på 2000-talet. Den enda omedelbara skillnaden hon kunde se var att dess vattenvägar inte innehöll en enda motorbåt, så klart. Det fanns inga motorbåtar, inga stora färjor, inga kryssningsfartyg. Istället var vattenvägarna packad med stora segelfartyg, deras master flera meter höga.

Caitlin blev också förvånad av massorna. Hon dök lägre, nu bara några meter över staden, och kunde se att även nu, tidigt på morgonen, var gatorna helt packade med folk. Och att vattenvägarna var helt packade med båttrafik. Hon var chockad. Denna stad var mer överbelastad än Times Square. Hon hade alltid trott att åka tillbaka i historien skulle innebära färre människor, mindre trängsel. Hon gissade att hon hade fel om det också.

När hon flög över det, och cirklade det om och om igen, var det som förvånade henne mest, att Venedig inte bara var en stad, bara en ö – den spreds ut över många öar, dussintals öar som sträcker sig i varje riktning, var och en med sina egna byggnader, en egen liten stad. Ön som Venedig satt på höll tydligt de flesta byggnaderna, och var den mest bebyggda. Men de dussintals andra öarna verkade alla sammanlänkade, en viktig del av staden.

Den andra saken som förvånade henne var färgen på vattnet: en glödande, turkos. Det var så lätt, så överkligt, den typ av vatten som hon skulle ha förväntat sig att hitta någonstans i Västindien.

När hon cirkulerade över öarna, om och om igen, försökte hon orientera sig, att räkna ut var hon skulle landa, och hon ångrade att aldrig ha besökt det på 2000-talet. Åtminstone skulle hon ha en chans nu.

Caitlin var också lite överväldigad. Det verkade som en så stor, spretigt plats. Hon hade ingen aning om var hon skulle landa, var hon ens skulle börja leta efter de människor hon kanske en gång hade känt – om de ens var här. Hon hade dåraktigt trott att Venedig var mindre, mer pittoreskt. Även här uppifrån, kunde hon redan nu säga att hon kunde gå i denna stad i dagar och inte gå från ena änden till den andra.

Hon insåg att det inte skulle finnas någon plats att sätta ned obemärkt på själva ön Venedig. Det var alltför trångt, och det fanns inget sätt att närma sig det utan att vara iögonfallande. Hon ville inte kalla till sig den typen av uppmärksamhet. Hon hade ingen aning om vilka andra klaner var där nere, och hur territoriella de var; Hon hade ingen aning om ifall den var snälla eller illvilliga; och hon hade ingen aning om människorna här, som de i Assisi, var på jakt efter vampyrer, och skulle jaga henne. Det sista hon behövde var en annan pöbel.

Caitlin beslutat att landa på fastlandet, långt från ön. Hon märkte stora båtar, fyllda med människor, som verkade vara att segla ut från fastlandet, och hon tänkte att det skulle vara den bästa startpunkten. Åtminstone skulle båtarna ta henne rätt in i hjärtat av staden.

Caitlin landade obemärkt bakom en skogsdunge, på fastlandet, inte alltför långt från båtarna. Hon satte ner Rose, som genast sprang till närmaste buske och lättade sig själv. När hon var klar, tittade Rose upp på Caitlin och gnällde. Caitlin kunde se i hennes ögon att hon var hungrig. Hon höll med: det var hon också.

Flygandet hade tröttat ut henne, och Caitlin insåg att hon inte hade helt återhämtat sig ännu. Hon insåg också att hon hade fått en aptit. Hon ville äta. Och inte på vanlig mat.

Hon såg sig omkring och såg ingen rådjur i sikte. Det fanns inte tid att gå och let. En högljudd visselpipa kom från båten, och hon kände att det var på väg att avvika. Hon och Rose skulle behöva vänta, och räkna ut det senare.

Med ett pang, kände Caitlin hemlängtan, saknade säkerheten och komforten i Pollepel, saknade att vara vid Calebs sida, hur han lärde henne hur man jagade, och hans vägledning. Vid hans sida, hade hon alltid känt att allt skulle bli bra. Nu, på egen hand, var hon inte så säker.

*

Caitlin gick med Rose vid hennes sida, till närmaste båt. Det var en stor båt med en långt repp som ledde ner till stranden, och när hon tittade upp, såg hon att det var helt packat med folk. De sista passagerarna var på väg uppför rampen, och Caitlin skyndade upp, med Rose, skyndandes för att hinna innan den seglade.

Men hon blev överraskad av en stor, biffiga hand, som slog henne hårt på bröstet, nådde ut och stoppade henne.

"Biljett" hördes rösten.

Caitlin tittade och såg en stor, muskulös man stirra ner på henne. Han var ouppfostrad och orakad, och han luktade även härifrån.

Caitlins vrede steg. Hon var redan på kanten från att inte äta, och hon tyckt illa om att hans hand stoppade henne.

"Jag har inte någon" snäste Caitlin. "Kan du inte bara låta oss gå på?"

Mannen skakade på huvudet ordentligt och vände sig bort, för att ignorera henne. "Ingen biljett, ingen tur", sade han.

Hennes ilska steg ett snäpp, och hon tvingade sig att tänka på Aiden. Vad skulle han ha sagt till henne? *Andas djupt. Koppla av. Använd ditt sinne, inte din kropp.* Han skulle ha påmint henne om att hon var starkare än denna människa. Han skulle ha sagt till henne att centrera sig själv. Att fokusera. Att använda hennes *inre* talanger.

Hon slöt ögonen och försökte fokusera på sin andning. Hon försökte samla sina tankar, att rikta dem mot den här mannen.

Du kommer att låta oss på båten, tänkte hon. Du kommer att göra det utan att vi betalar dig.

Caitlin öppnade ögonen och förväntade honom att stå där, och erbjuda henne passage. Men, till sitt förtret, gjorde han inte det. Han ignorerade henne fortfarande, och tog loss det sista av repen.

Det fungerade inte. Antingen hade hon förlorat sina hjärntvättningsskrafter, eller så hade de helt enkelt inte kommit tillbaka ännu. Eller kanske var hon alldeles för uppspelt, inte centrerad nog.

Hon mindes plötsligt något. Hennes fickor. Hon sökte snabbt igenom dem, undrande vad, om något, hon hade fört tillbaka från 2000-talet. Hon hittade något, och var lättad över att se att det var en \$20 sedel.

"Här", sa hon och räckte den till honom.

Han tog den, skrynklade till den och höll upp den för att granska den.

"Vad är det här?", Frågade han. "Jag känner inte igen det här."

"Det är en \$20 sedel," förklarade Caitlin och insåg, även när hon förklarade det, hur dum det lät. Självklart. Varför *skulle* han känna igen den? Den var amerikansk. Och den skulle inte existera på ytterligare två hundra år.

Med ett pang av rädsla, insåg Caitlin plötsligt att alla pengar hon hade på henne skulle vara meningslösa.

"Skräp", sade han, och knuffade tillbaka den i hennes hand.

Caitlin tittade bort och såg med ett pang av rädsla att de lossade repen, att båten höll på att förbereda att avgå. Hon tänkte snabbt och nådde återigen in i hennes fickor, och drog ut lite småmynt. Hon tittade ner och sträckte ut handen och gav den till honom.

Han tog den, mer intresserad, och höll upp den mot ljuset. Men han var inte övertygad.

Han sköt tillbaka den i hennes hand.

"Kom tillbaka med riktiga pengar", sade han; Han tittade också på Rose, och tillade, "och inga hundar."

Caitlins sinne vände sig till Caleb. Han kanske var där, precis utom räckhåll, på ön i Venedig, bara en båttur bort. Hon kände sig rasande att den här mannen höll henne från honom.

Hon *hade* pengar – bara inte *hans* pengar. Plus, båten såg knappt sjöduglig ut, och den höll hundratals människor. Gjorde en mer biljett verkligen så stor skillnad? Det var bara inte rättvist.

När han satte pengarna i Caitlins hand, knöt han plötsligt sin stora, svettig hand över hennes, och tog tag i hennes handled. Han sneglade ner och visade ett stort, snett leende, och avslöjade flera saknade tänder. Hon kände hans dålig andedräkt.

"Om du inte har några pengar, kan du betala mig på andra sätt", sade han, och bredde ut sitt kusliga leende, och nådde samtidigt upp med sin andra hand och rörde vid hennes kind.

Caitlin reflexer reagerade, och hon slog automatiskt bort hans hand, hårt, och drog hennes handled ur hans grepp. Hon blev förvånad över sin egen styrka.

Han såg tillbaka på henne, uppenbarligen chockad över att en så liten flicka skulle ha sådan kraft, och hans leende vände sig till en upprörd bister uppsyn. Han harklade upp något från halsen, och spottade det sedan vid hennes fötter. Caitlin tittade ner och såg det landa på skorna, och blev äcklad.

"Du har tur att jag inte nitar dig", sa han grymtade åt henne, sedan vände plötsligt ryggen till och gick tillbaka till att knyta upp repen.

Caitlin kände hennes kinder rodna, allt eftersom hennes ilska steg. Var män densamma överallt? I varje tid och ålder? Var detta en förhandsvisning av vad hon kunde förvänta sig för behandling av kvinnor i denna tid och plats? Hon tänkte på alla de andra kvinnorna där ute, på allt de måste ha

haft att stå ut med i denna tid, och hon kände hennes ilska växa. Hon kände sig som hon behövde stå upp för dem alla.

Han stod fortfarande böjt och knöt upp repen, och hon lutade sig tillbaka och sparkade honom hårt, precis på hans rumpa. Sparken fick honom att flyga över bryggan, huvudet först, rätt ner i vattnet, ett par meter ner. Han landade med ett högt plask.

Caitlin gick snabbt upp för rampen, Rose vid hennes sida, och trängde sig på det stora segelfartyget, packat med folk.

Det hade hänt så fort, ingen, hoppades hon, hade sett det. Det verkade vara fallet, eftersom besättningen drog in gångbryggan, och fartyget började sätta segel.

Caitlin skyndade till kanten och tittade ner: hon kunde se honom plaska i vattnet, guppa med huvudet upp och ner, medan han satte upp en näve på båten.

"Stoppa båten! Stoppa båten!" skrek mannen.

Hans rop drunknade ut, tack vare de hundratals glada passagerare som jublade vid båtens avfärd.

En av besättningen märkte honom, dock, och sprang över till den sidan av båten, följande mannens finger, som pekade mot Caitlin.

Caitlin väntade inte för att se vad som hände. Hon dök snabbt in i den tjocka publiken, Rose vid hennes sida, smet och vävde hit och dit, tills hon var djupt i mitten av båten, i mitten av den tjocka folksamlingen. Hon knuffade sig in djupare, och höll sig i rörelse. Det fanns hundratals människor som trängdes, och hon hoppades att de inte skulle upptäcka henne, eller Rose.

Inom några minuter var båten allt snabbare. Efter ett tag, kunde Caitlin äntligen andades djupt. Hon insåg att ingen skulle komma efter henne, eller, så vitt hon kunde avgöra, söka efter henne.

Hon började lugnt tränga sig fram genom folkmassan, Rose bredvid henne, på väg mot den bortre sidan av båten. Hon kom till slut fram, trängde sig fram till räcket, och lutade sig över och kollade.

På avstånd var mannen fortfarande guppande i vattnet, och drog sig upp på bryggan, men nu var han bara en prick vid horisonten. Caitlin log. Det förtjänade han.

Hon vände åt andra hållet och såg att Venedig väntade rakt fram.

Hon log bredare, lutad över och kände det svala havsvattnet trycka tillbaka håret. Det var en varm dag i maj, och temperaturen var perfekt, och luften uppfriskande. Rose hoppade upp bredvid henne, tryckte hennes tassar på kanten av räcket och såg ut och luktade också på luften.

Caitlin hade alltid älskat båtar. Hon hade aldrig besökt en autentisk historisk segelfartyg – än mindre seglat en. Hon log och korrigerade sig: det var inte längre ett historiskt fartyg. Det var ett modernt. Det var ju fortfarande 1790. Hon skrattade nästan högt vid tanken.

Hon tittade upp på den höga trämasten, stigande mot himlen. Hon tittade på när sjömännen stod uppradade och hävde de tjocka repen och hur när de gjorde det lyftes stora ytor av segel högt, och hon kunde höra flaxandet av materialet. Det såg tungt ut och matroserna svettades i solen, där de drog i repen med allt de hade bara för att höja duken några centimeter.

Så det här var hur det gjordes. Caitlin var imponerad av effektiviteten i det hela, hur smidigt det fungerade. Hon kunde inte tro hur snabbt denna enorma, trångt båt rörde sig, särskilt utan hjälp av moderna motorer. Hon undrade vad kaptenen på fartyget skulle göra om hon berättade för honom om 2000-talets motorer, om hur mycket snabbare han kunde åka. Han skulle nog tro att hon var galen.

Hon tittade ner och såg omkring 5 meter under vattnet som rusade förbi henne, de små vågorna som slog mot sidan av båten. Vattnet var så lätt, så blått, det var magiskt.

Runt omkring henne, pressades människor, alla försökte att ta sig till räcket och titta ut. Hon såg sig omkring och insåg hur enkelt de flesta av dem var klädda, många i tunikor och sandaler, och en del barfota. Andra var elegant klädda, och verkade försöka hålla sig borta från massorna. Några personer hade utarbetade masker, med en lång, näbb till näsa. De skrattade och trängdes med varandra, och verkade berusade.

I själva verket, när hon tittade efter, märkte hon att en stor del av passagerarna drack från vinflaskor och verkade berusade, såhär tidigt på morgonen. Hela båten, nu när hon märkte det, hade en festlig, bråkig atmosfär, som om de alla var på väg till en gigantisk fest.

Caitlin trängde sig längs räcket, genom folkmassan, förbi föräldrar som höll sina barn, och sakta men säkert tog hon sig till fronten. Till slut hade hon utsikten hon ville. Hon lutade sig över kanten och tittade på när båten banade väg direkt mot Venedig.

Den ohindrade vyn av staden lämnade henne mållös. Hon kunde se dess kontur, de vackra, historiska byggnaderna, alla uppradade prydligt bredvid varandra, alla byggda för att möta vattnet. Några av fasaderna var riktigt stora, utsmyckade, deras vita fasader täckta i alla typer av lister och detaljer. Många hade välvda väggar och välvda fönster öppna mot vattnet, och förvånansvärt nog hade de deras huvudsingång precis vid vattenytan. Det var otroligt. Man kunde bokstavligen dra ända fram till sin ytterdörr med båt och stiga in.

Mitt bland alla byggnader fanns spiror stigande från kyrkor, och enstaka kupoler som punkterade horisonten. Detta var en stad med magnifik arkitektur, av en stor, utsmyckande stil, och det hela verkade utformat för att möta vattnet. Det inte bara samexisterade med vattnet, utan omfamnade det också.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.